

סגולה שלום

מהרה"ק הרבי הגדול רבינו שלום שכנא מפראהבישט זיעונוכ"א

סגולת הצדיק משטפנשט זיע"א
אבי זי"ע [הרה"ק רבי מנחם נחום משטפנשט], **אמר:** מי שרוצה לזכות לשבת שמחה שידבר בליל שישי מזקני הגדול רבי שלום מפראהבישט זי"ע, ואם אין לו סיפור ממונו, שידבר לפחות משולחנותיו הקדושים ומספסלי בית מדרשו.

שנה ב'

ליל שישי חג השבועות תשפ"ב

גליון 83

הנהגות ישראל * אמרות טהורות * סגולות * עובדין קדישין * תולדותיו * הכנה לשבת

תורת שלום

תורת הרה"ק רבי שלום מפראהבישט

ליקוט בענין לימוד התורה לרגל חג מתן תורתנו

רגעא חדא. והנה הלא אתה מודה שמידי הרהור לא יוחק בהתפשטות עין שכל הדעת להעמיק עמוק יצאתם, כי קשה לשבור הטבע האנושיות, ולדחות עמוק מיהא ימצאנו לבושין קדישין עילאין פנימין, בכל פעם ההרהור העולה על הלב והמוח אי אפשר אשר הם צפונים תחת לבושין אלן, אשר זהו היתה בעולם רק על ידי כח התורה והיראה שאנו מצווין על

ע"י כח התורה אפשר לשלום על התאוות

הרה"ק רבי שלום שכנא מפראהבישט זי"ע נשאל פעם ע"י מושל עירו שהיה מלומד וחוקר גדול, על ריחוק בני ישראל ובפרט גדוליהם ומנהיגיהם מן הכיעור ודומה לו מחשש הרהור המביא לידי מעשה, בעוד שיועד בעצמו מגדולי וחשובי הגוים שלא נזהרים בהרהור ואף על פי כן לא באים לידי מעשה. ויען ויאמר לו, בהיותך מלומד וחוקר גדול ידוע לך בודאי שיש לכל אדם יצר רע המפתהו לעשות מעשים ומדות רעות, וכנגדו יש לאדם יצר טוב האומר לו עשה טוב. ולמדונו חכמינו ז"ל (קדושין לו.) שאנו נקראים בניו למקום, ולכן אנו נענשים על הרהורי עבירה שלא באו לידי מעשה (קדושין מ.). והטעם הוא כי יש לנו שס"ה מצוות לא תעשה שעונשן הפחות הוא מלקות ארבעים, ויש עונשים חמורים יותר חייבי כריתות ומיתות בית דין, וכשהיצר הרע בא לפתות את האיש הישראלי לעבור על לא תעשה, אי אפשר לו בשום אופן לנצח שיעבור על ציווי אביו הקב"ה, ועם כל זה מנסה להחטיאו ע"י שמכשילו בהרבה הרהורים רעים רח"ל, והישראל מדהה אותו ואת הרהורים רעים אלף פעמים ויותר, וכשרואה היצר הרע שדוחהו, אז הוא בא ומשתדל מאוד להטעימו טעם העבירה ותענוג המעשה דוקא, על ידי שמסמא עינו ושכלו ואינו מניחו להתבונן שהתענוג הנראה לפניו הוא רגעי, והעונש רח"ל מרובה וקשה אלפי רבבות פעמים, וגם רוב התענוגים המה מדברים המאוסים מאוד, ומחריבין הגוף גם כן. וכל זה עושה היצר הרע כי אין לו שום ברירה אחרת להביא בר ישראל לידי עונש, כי על הרהורים לבד אין להם שום עונש כאמור. מה שאין כן אצלכם שאתם נענשים על הרהור כמעשה בפועל, והיצר הרע הוא רע בטבעו ואינו רוצה כלל להטעים אתכם את התענוג מהמעשה, ודי לפניו שמכשיל אתכם כדי להביאכם לידי עונש, ולמה לו לתת להמפותה הקורת רוח והנאת גוף המעשה אפילו

ווארט השבוע

והייתם לי סגולה

"והתודו את הטאתם אשר עשו והשיב את אשמו בראשו" (במדבר יז)

הרה"ק רבי שלום מפראהבישט ז"ל בן הקדוש רבי אברהם המלאך ז"ל היה דרכו לדבר עם אנשי שלומו מילי דחסידותא ודברי מוסר, פעם אחת בא לפניו בנו הקדוש מרוז'ין ז"ל בעודו ילד בעת דיבר הקדוש רבי שלום עם החסידים, ושאל הקדוש הרבי שלום ז"ל להרה"ק מרוז'ין ז"ל 'מה אתה אומר?'

השיבו 'הנה נראה לכל דבר נמצא כלי ששייך לו, היינו בית דירה של שרים מייפים אותו עם בארשט (-מברשת) יפה, ובית דירה פשוט עם מטאטא, ודיר של בהמות מנקים עם כלי ברזל הנקרא 'רידעל', ואתה מייפה אותם בבארשט והם צריכים 'רידעל', וד"ל.

שפת צדיק עמ' 90

כן, ועל ידי היראה מהשי"ת אפשר לשלוט על התאוה הטבעית שלא לעשות כמעשה הבהמה הטבעית. ונתפעל האדון מדברים נכוחים אלו.

כתבי הגה"ח רבי ישראל פסח וועטשטיין זצ"ל אבד"ק טאוועסעליץ בבסרביה רומנית, מנגו כב"ק אדמו"ר הכנסת מודיני זצ"ל מסאדיגורה, העתקת הכתבים נערכה ע"י הרה"ח יחזקאל טירנוויץ שליט"א והואבו ב'משמע' שלום' (השמטות)

קבלת התורה אף במילי דעלמא

וישב משה את דברי העם אל ה'. (שמות יט ח)

הנה ביאור אלו הדברים הקדושים כן הוא, כי הנה ידוע מי שיש בו מדעת קונו צריך לראות בעינא פקחא שלא יהיה אצלו שום שינוי וחילוק בין דרגין עילאין דהיינו תורה ותפילה, ובין דרגין תתאין, והיינו מילין דעלמא ובחינות הנמוכים שישנן בעולם הן לקיום העולם והן לקיום הגוף והמין. רק שם שם לו חק

מלעילא לתתא, והן המה ניצוצין ספירות מידות עילאין חק' כידוע. וזהו ישב משה, הצדיק אשר הוא בחינת הדעת, את דברי העם, הן המה הבחינות הנמוכין והדרגות תתאין כנ"ל, אל ה', ששבו ניצוצי המדות חק' למקורן העליון, והבן. ואף גם זאת לו, שאף מה שמדברין העם מתורה ותפלה ולא פרכת לעילא מאיזה טעם שיהיה, אזי הצדיק שיש לו בחינת הדעת יהיה מעלה ומנשא אותן אל ה', כי הוא המאסף לכל המחנות. ואף גם זאת כי דברים הנמוכין והפשוטין והדרגין תתאין כנ"ל מן המון עם, הוא מוכך אותן ומנשאן עד למעלה למעלה בבחינת הדעת שיש לו, וזהו "וישב משה" [את "דברי העם" אל ה'] והבן.

ואף גם זאת צריך לראות בבחינת הדעת שבשעת שמדברים אליו ההמון עם דברים פשוטין ונמוכין, להיות מעלה הדיבורים שלהם לעילא ולעילא, ואף אם שומע מהם איזה דיבור לא טוב חלילה, יצרוף וימתיק אותו בצירופים טובים, וזהו "וישב משה" [את "דברי העם" אל ה'].

ואף גם זאת שצריך הצדיק שהוא בחינת הדעת לראות תמיד באם שרואה שיש דינים משוטטים בעולם ח"ו, אזי ימתיקם בשורשן ויהפכם לרחמים גמורים. וזהו "וישב משה", היינו שמחזיר ומהפך הצדיק בחינת משה בחינת הדעת, "את דבר", היינו דיבור קשה, שרומז לבחינת מדת הדין, וזהו באמת מחמת המון העם חלילה, אמנם הצדיק משיב ומחזיר ומהפך אותם "אל ה'", הוא בחינת הרחמים הגמורין ומקור הרחמים, והבן.

עול תורה אף בדברים גשמיים

"הנה אנכי בא אליך בעב הענן" (שמות יט ט), "ומשה נגש אל הערפל אשר שם האלהים" (שם כ ח)
הנה ביאור הדברים אלו הקדושים כן הוא, כי הנה

נאולת ישראל, דף כח:

הילולא דצדיקין

מין אור שבעת הימים הבעל שם טוב הקדוש זי"ע לרגל יומא דהילולא חג השבועות תק"כ

תחתיו, והשיב 'מי שיתן לכם עצה לשבר את מדת גיאאות הוא יהיה לראש עליכם'. אחרי שנסתלק הבעל שם טוב ועלה לשיבה של מעלה שאלו התלמידים את המגיד הגדול רבי דוב בער ממעזריטש זי"ע שאלוהו התלמידים את השאלה הנ"ל. והשיב אשר מדת הגאות שייכת להקדוש

ברוך הוא לבדו כמו שכתוב (תהלים צג א) "ה' מלך גאות לבש", על כן אין שום עצה לעקור המדה הזאת וצריכים להלחם על זה כל ימי חיי האדם.

עוד מובא שם בשם הרה"ק רבי חיים מקראסנא זי"ע כי כל תלמידי הבעל שם טוב זי"ע היו כפופים אחרי הסתלקותו לתלמידו המגיד הגדול ממעזריטש זי"ע כי כאשר בא הרב המגיד אל מרן הבעל שם טוב אמר 'באה לפני תיבה מלאה נרות וצריך רק להדליק אותם'.

ולהשלמת הענין נביא את האופן שנתקרב מרן המגיד הגדול ממעזריטש זי"ע לרבו מרן הבעל שם טוב הקדוש זי"ע: וזה הסיפור שמעתי מחסיד אחד כששמע מרן המגיד זי"ע משמו הגדול של מרן הבעל שם טוב ושכל העם נוסעים אליו ופועל בתפלתו גדולות ונוראות. והנה המגיד הגדול זי"ע היה חריף גדול ובקי בכל הש"ס ובכל הפוסקים והיה לו עשר ידות בחכמת הקבלה והיה תמה על השמועות אודות גודל מעלת הבעל שם טוב. עד שפעם אחת נתיישב בדעתו שישע אל הבעל שם טוב כדי לעמוד על טיבו ולנסותו. אך אחר שיצא אל הדרך והתרחק מביטו דרך של יום ושתיים התחיל להתחרט, כיון שהיה מתמיד גדול בלימוד התורה ובדרך לא יכול היה להתמיד כמו בעת ששהה בביתו.

כאשר הגיע אל בית הבעל שם טוב ציפה לשמוע ממנו דברי תורה, אך הבעל שם טוב פתח את פיו וסיפר שנסע פעם כמה ימים בדרך ולא היה לו לחם לתת לבעל העגלה הערל, ונזדמן להם שם גוי עני עם שק ובו לחם, וקנה ממנו את הלחם כדי לפרנס את בעל העגלה. וכן עוד כמה סיפורים כעין אלה.

כאשר נכנס שוב למחרת אל הבעש"ט הק' סיפר לו עוד כנ"ל שכאשר היה בדרך לא היה לו שחת לתת לסוסים, ועוד סיפורים כעין אלו. והנה כל הסיפורים הנ"ל היו בנויים ומרומזים בחכמה נפלאה ורבה למבין, אך הרה"ק המגיד לא הבין כל זאת ושב לאכסניה שלו ואמר למשרתו 'חפץ הייתי לשוב כבר היום לנסוע למקומנו, אך כיון שכבר חשך היום וחשך גדול שורר בחוץ נלין כאן עד אשר תעלה ותזרח מאור הלבנה, ואז נסע לדרכינו.

ויהי בחצי הלילה הכין הרה"ק את עצמו לצאת לדרך, והנה דפיקות נשמעו על הדלת. כאשר פתח את הדלת גילה להפתעתו את משרתו של הבעל שם טוב כשהוא אומר לו שהבעל שם טוב קורא לו. חזר המגיד אל הבעל שם טוב ששאלו 'יודע אתה ללמוד' והשיב כן, אמר לו הבעש"ט 'אכן כך שמעתי עליך שידוע אתה ללמוד, האם יש לך גם כן ידיעה בחכמת הקבלה?'

בית הכנסת העתיק ד'ער בעש"ט שוהל' בפיאטרא ניאמץ

ציון המצויינת של הבעש"ט הקדוש זי"ע א

נודע מה שאמרו רז"ל אור שבששת ימי בראשית היה אדם צופה בו מסוף העולם ועד סופו כיון שראה שאין העולם כדאי לו עמד וגונו לצדיקים לעתיד לבוא והענין הוא כי יש אור הגנוז בהתורה כי התורה נתלבשה בלבושין כמו שאמר דוד המלך ע"ה ברכי נפשי את ה' כי אור הגנוז יקר מאוד להשיגו ועל זה אמר דוד ברכי נפשי את ה' אך שאלהי גדלת מאוד להשיגך כי אורייתא וקב"ה חד על כן אמר הוד והדר לבשת בלבושין באופן שכל אחד יוכל להשיגו מהתורה כפי מה שהוא כך רואה דרך הלבושין הבהירות כי שמש ומגן ה' אלהים כמו שהשמש אי אפשר להסתכל בו כי אם על ידי מגן כך באלף אלפי אלפים הבדלות

אור עצמותו אור הבהיר אי אפשר לכל אדם להשיגו כי ממש על ידי אור הבהיר יוכל להביט מסוף העולם ועד סופו וכמו שנודע זה ממעשים שראינו מבני אדם שזכו לכך כגון הבעש"ט נשמתו בגוני מרומים שסיפרו עליו כשהיה צריך לדעת שום דבר פרטי אפילו מעניני בני אדם דבר גשמי היה מסתכל בהתורה ולומד בה בדחילו ורחימו ומדבק את עצמו עד שהגיע לאור הגנוז בתוכה והיה רואה בדבר שצריך לראות ממש כמו שאמרו מש"ס מסוף העולם ועד סופו. עכ"ל.

ונא השמש וזרח השמש

בספר כרם ישראל (דף ט: אות ח) מובא אשר קודם פטירת הבעל שם טוב שאלו אותו את מי יעשו לרבי

אור מופלא רום מעלה, אור בהיר בשחקים אשר האיר לכל העולם כולו בקע בעיירה אוקאפ בבית הגה"ק רבי אליעזר שהיה אז כבן מאה, והרבנית שרה, עת אשר עיר וקדיש משמיא נחית עם הולדת בנו אשר שמו נקרא 'ישראל'. השערות רבות נסובו אודות שנת לידתו, בין שנת תמ"ח לשנת ת"ס.

בהיותו נער כבן חמש קרא עליו אביו בשכבו על ערש דוי ואמר לו 'אל תירא מאיש מלבד מה' אחד. אהוב כל יהודי בכל לבבך וכל נפשך'. את דבריו אלו לקח עמו כצוותא אביו, שכן לאחר מכן השיבו הוריו את נשמתם ליוצרם, כאשר הנער הקט נשאר יתום מאב ואם, ומאז היה נוהג להתבודד רבות בינו ובין קונו.

בעת אשר שימש כמלמד תינוקות בעיירה טלוסט החלו המקומיים להכיר בגדלותו ואף באו אליו כדי שיפסוק דינים ויפטר ביניהם במקרה של חילוקי דעות. ויהי היום והגה"ק רבי אפרים שהיה מחכמי הקלויז בבראד היה לו דין ודברים עם אחד מאנשי המקום ויקרא לו שיבא עמו לעירו בראד שם יגמרו הדברים על פי ב"ד, ויאמר לו הלה יש לנו פה מלמד מופלג בתורה נבא אליו ונסדר טענותינו, ומיד כשהגיע אליו ראה שהוא הזיווג לבתו מרת חנה, וקשר עמו קשרי תנאים ואחר שנפטר בדרך בא רבינו אל בית גיסו הרה"ק רבי גרשון מקיטוב ובידו כתב התנאים, ונשא לאשה.

למד תורה מפי אחיה השילוני עד שמלאו לו ל"ו שנים ואז אמר לו רבו כי בא עת התגלותו. אז הקים את בית מדרשו בעיר טלוסט ואחר כך במעוז'בוז' והיה כל מבקש ה' בא אל בית מדרשו להרוות צמאונו ממקור מים חיים משיבי נפש.

מעיינותיו יצאו להשקות את הגן ומשם י'רד והיה להרבה ראשים ע"י תלמידיו הקדושים אשר הפיצו אור מעיינותיו על כל פני תבל.

בספר שבחי הבעל שם טוב מובא מעשה הסתלקותו: בחג השבועות של שנת תק"כ ראו תלמידיו שעמד השעון הגדול מלכת וימלאו חרדה גדולה, ויען הבעש"ט הק' ויאמר 'ידעתי שעצר השעון, ואין אני דואג על עצמי כי יודע אני בבירור שאצא מפתח זה ותיכף אכנס בפתח אחר'. וישב על מטתו וצוה שיעמדו סביב מטתו ואמר לתמידיו דברי תורה על העמוד שעולים מגן עדן התחתון לגן עדן העליון, וכן בכל עולם ועולם ובביאור על סדר עבודה. ואחר צוה לומר 'ויהי נועם' ושכב וישב כמה פעמים, וכיוון בכוונות עד שלא שמעו חיתוך אותיות, וציוה לכסות אותו בסדין והתחיל להזדעזע כמו שהיה בעת שעמד בתפילת שמונה עשרה, ואח"כ נח מעט מעט וראו שגם השעון הקצר עצר מלכת. והמתין עד בוש והניחו נוצה על חוטמו וראו שנפטר.

אור שבעת הימים

כתב חותנו זקינו של רבינו הרה"ק מפראהביטש זי"ע, הלא הוא תלמיד הבעש"ט זי"ע הרה"ק בעל 'מאור עינים' זי"ע (פר' שמוות, ד"ה אך דנדוע) בזה הלשון:

ואמר שכן. ביקש הבעש"ט מנערו משרתו שיביא לפניו את ספר עץ החיים והראה לו איזה מאמר אשר היו בו כמה שמות של מלאכים ושאלו אם יוכל לבאר לו פירושו. אמר לו הרה"ק רבי דוב בער ז"ע שיהיה צריך להתיישב ולעיין בו, וכך עשה ואחר כך אמו לו הפירושו, אמר לו הבעל שם טוב 'אינך יודע כלום'. חזר הרה"ק המגיד ז"ע ועיין בו שוב ואמר לבעל שם

טוב 'מה שאמרת: הוא הפשט הנכון, ואם מעלתו יודע פשט יותר טוב יאמר נא ואראה עם מי האמת...'. אמר לו הבעל שם טוב 'עמוד על רגליך', ונעמד. פתח מרן הבעל שם טוב הקדוש ז"ע והחל לומר את המאמר, ותיכף נתמלא כל הבית כולו אורה ואש מלהטת סביבותיו, וראו בחוש את המאמרים הנזכרים. ואז אמר הבעל שם טוב להרה"ק רבי דוב בער ז"ע,

הפשט שאמרת נכון היה, אבל הלימוד שלמדת היה בלי נשמה. כאשר ראה כל זאת הרה"ק רבי דוב ז"ע אמר 'פה אשב כי איותיה', ושלח תיכף את משרתו שישבו ויסע אל ביתו, והוא נשאר בהיכלא קדישא של רבו העל שם טוב הקדוש לבקש תורה מפיהו מבאר מים חיים, ולמד אצלו דברי חכמה גדולות ועמוקות.

הקשר של רבינו הרה"ק רבי שלום שכנא מפראהבישט ז"ע

מדבר רזין דרזין עם מרן הבעש"ט הק' והמגיד המעזיטש

מובא בכתבי הרה"ח ר' מרדכי אהרן פישמאן ז"ל, אשר פעם אחת כאשר איכלו קורצא בי מלכא זקני החסידים טענו כנגד רבינו הרה"ק מפראהבישט ז"ע בפני חותנו זקינו הרה"ק מטשערנאביל ז"ע על שמתפלל בשעה תשע ועד אז רואים אותו ישן, ויאמר להם הרה"ק מטשערנאביל ז"ע שהוא ידבר עמו בזה הענין, ובבוקר אחר שר' נחום גמר תפילתו, התכונן ליכנס לחדר נכדו בשעה שעדיין שכב על מטתו והיה נדמה להם כישן, אך כשפתח הדלת נעמד ולא נכנס החדרה רק נסוג אחר וסגר הדלת בעדו.

שאלוהו החסידים מדוע לא נכנס אל חדרו, ויאמר: איך יכלתי ליכנס ולהפריע לו, בשעה שראיתי את מורי ורבי הבעש"ט הק' ז"ע עומד אצלו מצד אחד, ומו"ר - זקנו - המגיד הגדול ממעזריטש ז"ע עומד מצד השני ומדברים עמו ברזי דרזין.

רבינו הרה"ק מפראהבישט השיג היחוד שנמטר מהבעש"ט לקרב הגאולה

סיפר אדמו"ר הרה"ק רבי מנחם נחום מטשפנשט ז"ע (כרם ישראל דף כ; כנסת ישראל דף 132) כי בעת שנגזר על ישראל להגלות מארצם קרא הקדוש ברוך הוא את הס"מ ואמר לו, הנה אתן לך את ישראל לגולה לאלף שנה, ולא רצה הס"מ לקבלם באמרו שכבר ראה סופו של מלך פרעה וסופו של מלך נבוכדנצר, כי מרה היתה אחריתם, ומה לי לקבל אותם לגלות ואחר כך לקבל עונש חמור. ורצו להוסיף לו שנים שיהיו ישראל בגלות ב' אלפים שנה ולא רצה אפילו עד כמה, עד אשר הוכרחו למסור לו יחוד אחד אשר בו תלוי כל ענין הגאולה, ואמרו לו שהיחוד יהיה נמסר בידך וכל זמן שלא יהיה נעשה היחוד לא יהיה רשות לשום מלאך ושרף לגלות סוד היחוד הזה, רק יהיה נמסר בידך, וממילא לא תוכל הגאולה להיות בלעדך, ואז שמח הס"מ מאד וקיבל את ישראל לגלות, כי בדעתו שיהיו ישראל מוחלטים בידו לצמיתות. ועיין שם שהארץ בכל ההשתלשלות שניסו הצדיקים מן רשב"י והאר"י הקד' ועד הבעש"ט הקד' ותלמידו המגיד הגדול ממעזריטש, להשיג היחוד ולא היו יכולים, עד שנמסר לרבינו הקדוש מפראהבישט ז"ע אשר תיכף שם אל ליבו איך שכל הצדיקים לא עלתה בידם, על כן בחר דרך כסות והסתיר דרכו בקודש, ועסק בכל מיני תענוגי עולם ובדברים הגשמיים, עד שרימה את הס"מ ונדמה לו שהוא מכת דיליה, והס"מ לא נשמר ממנו וגילה לו את כל מצפוניו, עד שזקנינו הרבי שלום גנב ממנו את היחוד.

ויהי כאשר התחיל הרה"ק רבי שלום ז"ע לעסוק ביחוד הזה החל להתנוצץ אור הגאולה בעולם, והרגיש הס"מ בזה, והתחיל להרעיש עולם מי גילה רו זה לשום אדם. וישאל את מלאכי מרום ויענו כולם שלא גילה שום אחד מהם, עד שבא אל מלאך מט"ט וצחק ממנו מאד איך שילוד אשה השיג ממך את היחוד בערמה. ויהי כשמוע זאת הבעל דבר, רץ בבהלה לזקנינו הרבי שלום ורצה

להמית אותו. מיד שינה הרה"ק רבי שלום כסות ולשונו, עד שהלך אל השוק וקנה עוף אחד מן הערלית, ובידו הקדושה נתן המעות ליד הערלית, וכשראה זאת הבעל דבר, נדמה לו שהוא מכת דיליה, ואף על פי כן שאל אותו מפני מה עסקת ביחוד הזה. והשיב לו 'אל תאמין לזה, כי אני מהכת שלך ומסטרך דילך, ואם אתה רוצה שיהיו ישראל תמיד בגלות גם אני רוצה בזה.

אכן כאשר ראה הס"מ אשר אור הגאולה מתנוצץ בכל יום יותר, רץ עוד הפעם אך המלאך מט"ט ודרש ממנו להגיד לו מי גילה רו זה, וצחק עוד יותר ממנו. ובא אל זקנינו הרבי שלום ואמר לו, מניח אני את כל העולם כולו, ולא אעסוק רק בך ובצאצאך אם לא תגיד לי את האמת, אז גילה לו זקנינו את האמת, רק אמר להס"מ 'אני מבטיחך כי מעתה לא אעסוק עוד בהיחוד, רק לזרעי אמשוך להם נשמות מתחת כסא הכבוד, אשר לא יראו ולא יפחדו ממך בנפש רק הגופים שלהם יפקירו מיום הוולדם.

הרה"ק מפראהבישט ז"ע בא עם מרן הבעש"ט ותלמידו המגיד ממעזריטש לבשר להרה"ק בעל התיא על שחרור

עוד מובא בכתבי הרה"ח רבי מרדכי אהרן פישמאן ע"ה אשר בעת אשר ישב הרב בעל התיא במאסר, אמר פעם כי היום יצא לחפשי. כי בלילה ההוא ראה בחלום את רבו הקדוש [המגיד הגדול ממעזריטש ז"ע] עם רבו הקדוש הבעל שם טוב, ועמם ילד קטן, ואמר לו המגיד הק' כי ביום מחר יצא לחפשי. וסיים מרן המגיד ואמר 'אפשר מיינסטו אין מיין זכות אדער אין דעם רעביק'ס זכות, ניין! (-אולי תחשוב שבוכתי או בזכות מורי ורבי הבעל שם טוב הקדוש? לא!) והראה באצבעו על הילד הקטן הלא הוא נכדו הרה"ק רבי שלום מפראהבישט ז"ע ואמר 'אין זיין זכות וועסטו ארויס גיין פרייא' (-בזכותו תצא לחופשי).

המגיד מנע מהרה"ק מפראהבישט ז"ע שיגדל יתרו מפני נבוזו של הבעש"ט

סיפר אדמו"ר הרה"ק רבי דוד משה מטשארטקוב ז"ע (דברי דוד ליקוטים, עמ' קעב) שפעם אחת היה הרה"ק רבי ברוך ממעיבוז ז"ע אצל זקנו המגיד ז"ע [ממעזריטש], והיה עומד שם הרה"ק רבי שלום מפראהבישט שהיה אז ילד קטן, והיה אוזח בידו שרביט כדרך התינוקות, ונטל השרביט והכה את הרה"ק רבי ברוך פעם ושתיים, ולא אמר לו המגיד כלום. אחר כך רצה רבי שלום להכות לרבי ברוך פעם שלישית ולא הניח אותו המגיד להכותו. והסביר זקני המגיד ז"ע"א הטעם שלא הניחו להכותו פעם שלישית, כי במכה הראשונה שהכה פעל בזה שלא יהיה רבי ברוך גדול ממנו, ובמכה השנייה פעל שיהיה שווה לרבי ברוך במדרגתו. וכשרצה להכותו עוד הפעם, רצה לפעול שיהיה הוא גדול מרבי ברוך, ולזה לא הניחו המגיד מפני כבודו של הבעל שם טוב, שהיה הרבי רבי ברוך נכדו.

כל ליל שישי עם פראהבישט

פשט חדש בסגולת הזכרת שמו של הרה"ק מפראהבישט

או בהזכרת שולחנותיו וכסאותיו הטהורים במסגרת חיזוק ופרסום הסגולה ללמוד את משנתו ולהזכיר את שמו של הרה"ק מפראהבישט, ובמיוחד בליל שישי, הזמן המסוגל לזכות ל'שבת שמחה' בזכותו, דבר שהתפרסם משמו של הרה"ק מטשפנשט, מארגנים מוסדות שטפנשט התועדויות ליל שישי בישיבה על קברו של הרה"ק מטשפנשט בהיכל התורה בגבעתיים, במהלך ההתועדויות מתארחים ובאים קבוצות חברות חסידים או תלמידי ישיבות מרחבי הארץ המגיעים ביחד עם המשגיח או ראש החבורה שלהם, ומוסדות שטפנשט מארגנים את החלק הגשמי, שולחנות ערוכים בכל טוב, סעודת מצווה הכוללת את כל מעדני לילי שישי.

במהלך אחת ההתועדויות התאחרה הכנת הסעודה, והאברכים המשתתפים בהתועדות כבר נכחו במקום בטרם הוגשו המאכלים, ראש החבורה נשא דברי תורה וחסידות, והרה"ג אברהם יעקב סלמון שליט"א כובד לשאת דברים במשנת בעל הסגולה הרה"ק מפראהבישט, מכיון שהשולחנות היו עדין ריקים, אמר הרב סלמון עתה התחדש לי פשט חדש בדבר הסגולה המפורסמת להזכיר את זכות הרה"ק מפראהבישט בכל ליל שישי, כאשר נאמר משמו של הרה"ק רבי אברהם מתתיהו מטשפנשט לחסידו הרה"ק רבי נחום ליברזון אבד"ק קלישקוביץ ויאס בשם אביו הרה"ק רבי מנחם נחום שפרסם את דבר הסגולה כי אם לא יודעים מה לספר מהרה"ק אזי שידברו אפילו פון 'דיע הייליגע טישען און בענק', וכמה קולמוסין נשתברו אודות אמרה פלאית זו (גם בגליוניו סגולת שלום 2, 41), ואף אנו נענה ונאמר חלקינו.

דהנה מצינו דבר סותר בתלמוד, מצד אחד בענין אכילה, הגמרא בע"ז (ז): מביאה את הגזירה שלא לאכול פת עכ"ם ויין נסך מהטעם "גזרו על פיתם ושמןם משום יינן, ויינם משום בנותיהם. הרי לנו דאכילה ושתייה מושכת את האדם ומקרבת אותו לכל הסועדים האחרים, וכן איתא בגמרא סנהדרין (כ"ג): נקיי הדעת שבירושלים לא היו מסיבים לסעודה א"כ היו יודעים מי מיסב עמהם, ואולי הוא מהאי טעמא. מאידך לגבי לימוד תורה מצינו שרבי מאיר למד תורה מרבו אחר שיצא לתרבות רעה, והגמרא מביאה בחגיגה (ט"ז): רבי מאיר רימון מצא תוכו אכל קליפתו זרק, משמע דבלימוד התורה אפשר להפריד ולחלק בין התוכו החיובי לבין החיצוניות של רבו אחר. ואפשר דתורה מגנא ומצלא, ולולא דמסתפינא הייתי אומר שעדין אנו רואים כאן שבאכילה ושתייה היו נזהרים יותר, ומדה טובה מרובה של נכנס יין יצא סוד, ושתיית י"ש בסעודות מצווה גדולה לגימיה שמקרבת.

ולענינינו רואים כעת שהשולחנות עדין ריקים, וזה אולי מה שאמרו, דאם אין יודעים להזכיר דבר מה מתורתו של דער גרויסער ר' שלום, אזי שלפחות ידברו מהשולחנות והכיסאות, וכוננתם לדבר על שולחן מלא ב"ש ולעקף, ובזכות זה נזכה לגדולה לגימיה שמקרבת, וייצא סוד התורה, אכ"ה"ר.